

Udtalelse om Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om indførelse af en ordning for gensidig information om nationale foranstaltninger, der fraviger princippet om frie varebevægelser inden for Fællesskabet⁽¹⁾

(94/C 195/03)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 18. januar 1994 under henvisning til EF-Traktatens artikel 100 A at anmode om Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's Sektion for Industri, Handel, Håndværk og Tjenesteydelser, som udpegede Liam Connellan til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 15. april 1994.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 315. plenarforsamling af 27. og 28. april 1994, mødet den 27. april 1994, enstemmigt følgende udtalelse.

1. Indledning

1.1. I sin resolution om den praktiske gennemførelse af det indre marked⁽²⁾ gav Rådet tilsagn om at samarbejde med alle fællesskabsinstitutionerne og medlemslandene om at få det indre marked til at fungere og skride hurtigt ind, hvis der opstod nye hindringer, som kunne bringe markedets enhed i fare. Det opfordrede også Kommissionen til at fremlægge forslag til, hvordan man i praksis kan sikre en harmonisk forvaltning af enhedsmarkedet.

1.2. Dette forslag, som ligger i forlængelse af Kommissionens meddelelse om forvaltning af den gensidige anerkendelse af nationale regler efter 1992, tager specifikt sigte på at indføre en enkel informationsordning med deltagelse af medlemsstaterne og Kommissionen, som vil sætte EU i stand til på en åben og pragmatisk måde at forvalte den gensidige anerkendelse af de nationale lovbestemmelser, der ikke er blevet harmoniseret på EU-plan.

1.3. ØSU har taget hensyn til sin udtalelse af 27. maj 1993⁽³⁾ om Kommissionens meddelelse om det indre markeds funktion efter 1992 — opfølgning af Sutherland-rapporten — og til sin udtalelse af 22. september 1993⁽⁴⁾ om Kommissionens arbejdsdokument om et strategisk program for det indre marked.

1.4. ØSU anser det for overordentlig vigtigt, at der sikres åbenhed omkring det indre markeds funktion, og bifalder dette yderligere skridt til sikring af størst mulig konsekvens i gennemførelsen af bestemmelserne.

2. Generelle bemærkninger

2.1. Dette er første gang Fællesskabet får lejlighed til at behandle oplæg til ny enhedsmarkedslovgivning efter retningslinjerne i Sutherland-rapporten, der går ud på, at alle lovforslag bør undersøges ud fra følgende fem kriterier: behov, effektivitet, proportionalitet, konsekvens og kommunikation.

2.2. Medlemslandene kan under henvisning til EF-Traktatens artikel 36 eller til bestemte af Domstolens fastlagte omstændigheder i forbindelse med EF-Traktatens artikel 30 fravige princippet om frie varebevægelser. I henhold til artikel 36 kan medlemslande indføre restriktioner vedrørende importen af varer fra andre medlemslande, hvis det sker under hensyn til den offentlige sædelighed, den offentlige orden eller sikkerhed, beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters liv og sundhed, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret. Hvad angår Traktatens artikel 30, accepterer Domstolen i henhold til sin retspraksis, at følgende hensyn til almenvellet kan give grundlag for fastsættelse af ufravigelige krav: forbrugerbeskyttelse, forbedring af arbejdsvilkårene, rimelige salgsbetingelser, effektiv skatte- og afgiftskontrol og miljøbeskyttelse. Sådanne forbud må imidlertid ikke være en metode til vilkårlig diskrimination eller tilsørede handelsrestriktioner over for andre medlemslande. Hertil kommer, at de skal være nødvendige, d.v.s. relevante (der skal være årsagssammenhæng mellem den vedtagne foranstaltning og det tilsigtede mål), og der må ikke være noget alternativ, som ville betyde færre begrænsninger i de frie varebevægelser. Endelig må sådanne foranstaltninger stå i et rimeligt forhold til forbuddets mål eller praktiske virkninger.

2.3. Behov

Medlemslandene har hidtil haft mulighed for i overensstemmelse med de i 2.2 nævnte kriterier at indføre nationale bestemmelser eller at bibeholde gældende

⁽¹⁾ EFT nr. C 18 af 21. 1. 1994, s. 13.

⁽²⁾ EFT nr. C 334 af 18. 12. 1992.

⁽³⁾ EFT nr. C 201 af 26. 7. 1993.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 304 af 10. 11. 1993.

retsbestemmelser, også når disse kunne føre til en begrænsning af de frie varebevægelser. De har imidlertid ikke nogen pligt til formelt at underrette de øvrige medlemslande om sådanne foranstaltninger. De øvrige medlemslande har klart et behov for at kende grundlaget for begrænsningen af den frie varebevægelighed, f.eks. ovennævnte årsager.

2.4. *Effektivitet*

I forslaget anbefales det, at medlemslande, som ønsker at fravige princippet om frie varebevægelser, skal have pligt til at underrette alle andre medlemslande og Kommissionen om de trufne foranstaltninger. ØSU mener, at denne ordning vil sætte fokus på hindringerne for det indre marked og opfylde det ønskede effektivitetskriterium.

2.5. *Proportionalitet*

I forslaget anbefales det, at oplysningerne gives i skemaform og på et enkelt ark papir. ØSU mener ikke, at dette udgør nogen urimelig byrde for medlemslandene. Det opfylder derfor proportionalitetskriteriet.

2.6. *Konsekvens*

Kommissionens og medlemslandenes rådighed over oplysninger i skemaform vil (i) gøre det lettere at sammenligne nationale love, der fraviger princippet om fri bevægelighed for varer og produkter, og (ii) bidrage til en mere konsekvent gennemførelseskontrol, som ikke ville have været mulig uden disse bestemmelser. (sic)

2.7. *Kommunikation*

Selv om det ikke udtrykkeligt står anført i beslutningsforslaget, går man ud fra, at der i Kommissionens årlige rapport om det indre markeds funktion vil blive givet oplysninger om antallet og arten af anmeldelser.

For at sikre at det indre marked kan fungere effektivt, bør sådanne oplysninger efter ØSU's opfattelse meddeles med kortere mellemrum.

2.8. *Sammendrag*

ØSU mener, at forslagets gennemførelse især vil gavne små og mellemstore virksomheder (SMV), som måske ellers ikke vil være klar over årsagerne til og begrundelsen for at begrænse deres varers adgang til et andet medlemsland. ØSU konstaterer, at kommercielle tjenesteydelser ikke er dækket af beslutningsforslaget, og anbefaler, at et tilsvarende forslag udarbejdes for sådanne tjenesteydelser.

3. *Særlige bemærkninger*

3.1. *Behov*

3.1.1. Siden virkeliggørelsen af det indre marked den 31. december 1992 er grænsekontrollen fjernet, og der har været et stigende behov for samordning af politikkerne inden for alle områder, hvor der er tale om gensidig anerkendelse.

3.1.2. Dette gælder især tilfælde, hvor underretning ikke allerede har fundet sted i henhold til Rådets direktiv 83/189/EØF⁽¹⁾ (udkast til tekniske forskrifter) eller i henhold til Rådets beslutning 89/45/EØF (nedlæggelse af et generelt forbud mod et bestemt produkt af sikkerheds- og sundhedshensyn). Mange produkter, f.eks. komponenter anvendt i industrien, er ikke omfattet af disse to instrumenter.

3.1.3. Den foreslåede informationsordning vil øge forbrugernes, arbejdstagernes og virksomhedsledernes tillid til Fællesskabets lovgivningsproces.

3.2. *Effektivitet*

3.2.1. Artikel 1 bestemmer, at et medlemsland har pligt til at informere Kommissionen og de andre medlemslande, hvis det beslutter at begrænse bestemte produkters adgang til markedet, nedlægge forbud mod dem eller trække dem tilbage fra markedet.

3.2.2. ØSU vil gerne sikre sig, at der ikke kan opstå tvivl om fortolkningen af ordene »varer« og »produkter«. Begge termer er brugt i denne artikel. Udtrykket »produkter« kan fortolkes sådan, at det omfatter visse tjenesteydelser. På den anden side sondres der i en kendelse fra Domstolen for nylig mellem varer og de betingelser, hvorunder de sælges, f.eks. finhedsmærker og videresalg med tab. Domstolens kendelse gik ud på, at bestemte salgsforhold ikke er dækket af artikel 30. Det er derfor vigtigt, at det af artiklen tydeligt fremgår, hvad der forstås ved »varer« og »produkter«. Hermed være ikke udelukket, at Domstolen kan ændre sin retspraksis.

Det er desuden vigtigt, at det tydeligt anføres, hvad beslutningsforslaget dækker. Hindringer for frie varebevægelser, som ikke af Domstolen anses for at falde ind under artikel 30, bør tages i betragtning.

3.2.3. Det er muligt, at medlemslandene ikke giver underretning om enhver begrænsning af de frie varebevægelser. Alle enkeltpersoner og grupper har ret til at gøre Kommissionen opmærksom på markedsrestriktioner. Det er vigtigt, at Kommissionen forsynes med omfattende oplysninger om de faktiske forhold.

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983.

ØSU mener, at individuelle erhvervsdrivende og forbrugere eller disses sammenslutninger bør tilskyndes til at indgive oplysninger til Kommissionen, hvis de mener, at der er medlemslande, som overtræder princippet om frie varebevægelser enten gennem lovgivningsmæssig eller forvaltningsmæssig praksis.

Euro-Info-centrene har ligesom ØSU en rolle at spille på dette område.

3.2.4. Herudover foreslår ØSU at inddrage nationale foranstaltninger, der fraviger princippet om frie varebevægelser inden for EU, i høringerne om det indre markeds funktion, som beskrevet i dets udtalelse af 22. september 1993⁽¹⁾.

3.3. Proportionalitet

3.3.1. Ifølge artikel 4 skal underretningen omfatte:

- en kopi af den af den kompetente myndighed truffene afgørelse, og
- et bilag med oplysninger præsenteret i skemaform

og fremsendes senest 30 dage efter, at afgørelsen er truffet af vedkommende medlemsstat.

3.3.2. ØSU bifalder denne pragmatiske fremgangsmåde, ifølge hvilken der kun kræves væsentlige oplysninger. Erfaringerne med underretning om udkast til tekniske forskrifter i henhold til direktiv 83/189/EØF viser, at der årligt foretages mellem 300 og 400 underretninger. Da beslutningsforslaget kræver underretning om undtagelser fra et harmoniseret system i henhold til Traktatens artikel 36, kan det forventes, at antallet af underretninger i dette tilfælde vil ligge noget lavere.

3.3.3. Selv om proportionalitetsprincippet må respekteres, bør det ikke kunne tjene som påskud for overtrædelse af det overordnede princip om frie varebevægelser.

I tilfælde, hvor medlemslande ikke gennemfører de enkle procedurer, som er foreslået i denne beslutning, bør det derfor gøres klart, at sagerne vil blive indbragt for Domstolen.

3.4. Konsekvens

3.4.1. Hovedformålet med informationsordningen er at sikre, at princippet om gensidig anerkendelse med nogle få undtagelser efterfølges over alt i EU. I tilfælde af undtagelser vil det være op til medlemslandene at acceptere situationen og løse tvistigheder på bilateralt grundlag; ellers må fællesskabsinstitutionerne interve-

nere. Det anbefales, at der på EU-plan fastlægges en mæglingsprocedure.

3.4.2. Målet bør være at finde praktiske løsninger og løse uoverensstemmelser så hurtigt som muligt. Det er vigtigt, at Kommissionen indfører klare, enkle, hurtige og effektive procedurer til behandling af aktioner, som kræver mægling mellem medlemslandene.

3.4.3. Kommissionens beføjelser på dette område er i overensstemmelse med dens rolle som Traktatens vogter, jf. artikel 155. Hvor det er nødvendigt, kan Kommissionen derfor med udgangspunkt i EF-Domstolens retspraksis advare medlemslande om risikoen for indbringelse for Domstolen i henhold til artikel 169.

3.5. Kommunikation

3.5.1. Ifølge artikel 6 er medlemslandene og Kommissionen ikke forpligtede til at give oplysninger, som ifølge deres natur er forretningshemmeligheder, medmindre de tjener til at beskytte borgernes sundhed og sikkerhed.

3.5.2. I henhold til artikel 8 skal Kommissionen senest to år efter beslutningen forelægge en rapport. ØSU går ud fra, at denne rapport vil omfatte en generel vurdering af beslutningens gennemførelse.

3.5.3. ØSU konstaterer, at artikel 8 indeholder en bestemmelse, som går ud på, at Kommissionen senest to år efter meddelelsen om beslutningen forelægger Rådet og Parlamentet en rapport om, hvordan ordningen har fungeret, og foreslår de ændringer, den måtte finde hensigtsmæssige. ØSU insisterer på at blive inddraget i denne proces.

3.5.4. I forbindelse med sin årlige beretning om det indre marked skal Kommissionen også forelægge en rapport om nationale foranstaltninger, som medlemslandene i henhold til beslutningen har pligt til at informere om. En sådan rapport bør omfatte en analyse af hindringerne for frie varebevægelser. ØSU anbefaler også, at efterfølgende årlige beretninger omfatter en kumulativ liste over samtlige foranstaltninger, som der er givet underretning om. I denne sammenhæng er det vigtigt, at en meddelt fravigelse fjernes fra listen, når den ikke længere er gældende.

3.5.5. ØSU anbefaler, at Kommissionen eller medlemslandene med kortere mellemrum, f.eks. kvartalsvis, udgiver en rapport om alle foranstaltninger, hvorom der er givet underretning i henhold til beslutningen. Det er yderst vigtigt, at erhvervsdrivende og forbrugere hurtigst muligt får adgang til sådanne betydningsfulde kommercielle oplysninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 304 af 10. 11. 1993, punkt 5.2.2.

4. Konklusion

ØSU er meget tilfreds med forslaget, og mener, at det udfylder et betydeligt hul ved at sikre, at det indre marked virkeliggøres på en konsekvent og

gennemskuelig måde. Med forbehold af ovenstående bemærkninger mener det, at informationsordningen opfylder de grundlæggende krav med hensyn til behov, effektivitet, proportionalitet, konsekvens og kommunikation.

Bryssel, den 27. april 1994.

Susanne TIEMANN

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg

Udtalelse om Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betegnelser for tekstilprodukter⁽¹⁾

(94/C 195/04)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 17. februar 1994 under henvisning til EF-Traktatens artikel 100 A at anmode om Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's Sektion for Industri, Handel, Håndværk og Tjenesteydelser, som udpegede Alexander R. Smith til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 15. april 1994.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 315. plenarforsamling af 27. og 28. april 1994, mødet den 27. april 1994, enstemmigt følgende udtalelse.

1. Forslagets formål er at foretage en konstitutiv kodificering af alle retsakter om betegnelser for tekstilprodukter, som er vedtaget siden 1971, i én enkelt tekst.
2. ØSU finder det særdeles nyttigt at få alle teksterne samlet i ét direktiv. Det er blevet understreget, at den konstitutive kodificering ingen indholdsmæssige ændringer medfører, men kun skal tjene til at gøre EU-lovgivningen klar og overskuelig. ØSU tilslutter sig helhjertet denne målsætning og hilser derfor, med den ovennævnte forsikring, forslaget velkommen.

Bryssel, den 27. april 1994.

Susanne TIEMANN

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁾ EFT nr. C 96 af 6. 4. 1994, s. 1.